

Fællesforfatningens Gyldighed blev dog hverken anerkendt af de holstenske Stænder eller de tyske Magter, og da det tyske Forbund senere protesterede mod dens forfatningsmæssige Gyldighed for Holstens og Lauenborgs Vedkommende og truede med Forbundseksekution, ophævede Kongen, tilskyndet af Konseilspræsident C. C. Hall, der ønskede at vende tilbage til Ejderstatsprogrammet, ved *Kundgørelse af 6. November 1858* Fællesforfatningen for Holstens og Lauenborgs Vedkommende. Dette vakte stærk Utilfredshed baade hos de holstenske Stænder, det tyske Forbund og hos Preussen og Østrig, som nu greb ind i Forhandlingerne, navnlig med Hensyn til Slesvig, der herefter vilde blive knyttet nærmere til Kongeriget.

I Januar 1863 havde Regeringen forelagt de holstenske Stænder til Beslutning samtlige de Rigsraadet forelagte Lovudkast om Fællesanliggender, som ikke havde en lokal slesvigsk eller kongerigsk Karakter, derunder ogsaa de finansielle Tillægslove. Stænderne fordrede imidlertid, at der skulde forelægges et Udkast til Lov om Ordningen af Holstens provisoriske Stilling til Fællesanliggenderne i Overensstemmelse med en af det tyske Forbund truffet Beslutning af 8. Marts 1860, og da dette nægtedes, vægrede de sig ved at behandle de forelagte Lovudkast og besværede sig til Forbundet.

I en *Kundgørelse af 30. Marts 1863* lovedes det derefter, da det blev klart, at den eneste Udvej var at imødekomme Forbundets Fordringer med Hensyn til Holsten og Lauenborg, men samtidig begrænse dets Indflydelse til disse Landsdele, saa at det øvrige Riges Lovgivning og Forvaltning ikke hæmmedes, at man vilde give Holsten og Lauenborg en ny særlig Forfatning med egen Hær, egen lovgivende Forsamling og større religiøs og borgerlig Frihed. (I denne Kundgørelse forudsattes den senere i Trontalen den 20. April 1863 udtalte Grundsætning om den danske Lovgivningsmagts Uafhængighed af den holstenske Stænderforsamlings og det tyske Forbunds Beslutninger).

Da det tyske Flertal i den slesvigske Stænderforsamling svarede herpaa ved at nedlægge sine Mandater, saaledes at denne Forsamling, der skulde vælge en Del af Rigsraadets Medlemmer, ikke var beslutningsdygtig, maatte Fællesforfatningen af 1855 nødvendigvis reformeres.

I September 1863 forelagde Konseilspræsident Hall derefter Rigsraadets Udkast til en ny Grundlov for Fællesanliggenderne, og den *18. November 1863* stadfæstede Kong Christian IX, der efter Kong Frederik VII's Død den 15. November havde tiltraadt Regeringen, *Grundloven for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender*.

Den lovgivende Magt i Danmarks og Slesvigs Fællesanliggender (alle Anliggender, om hvilke det ikke udtrykkelig var bestemt, at de skulde være særlige for Landsdelene) var efter „Novemberforfatningen“ hos Kongen og Rigsraadet i Forening.

Rigsraadet bestod — ligesom Junigrundlovens Rigsdag — af to Kamre, et Folketing og et Landsting, førstnævnte med 130 Medlemmer, sidstnævnte med 83.

Rigsraadet fik Lovinitiativ ligesom Rigsdagen, og dets Folketing valgtes efter samme Regler som Junigrundlovens Folketing, men Rigsraadets Landsting bestod dels af 18 kongevalgte, udnævnt paa 12 Aar, dels af Medlemmer valgt paa 8 Aar ved direkte Valg efter Forholdstalsvalgmaaden af Mænd med mindst 1 200 Rdl. aarlig Indtægt. Medens Valgretsalderen som i Junigrundloven var 30 Aar til begge Ting, krævedes der nu til Valgbarhed til begge Ting kun 25 Aar.